

Висновки: Отже, проблема формування в учнівській молоді духовності й моралі на сьогодні надзвичайно важлива і актуальна. Духовно-моральне виховання учнівської молоді є цілісним процесом засвоєння моральних норм і правил, розвитку моральних мотивів і навичок поведінки. На формування духовності та моральності особистості мають вплив суспільство, сім'я як соціальний інститут та навчальні заклади.

Давидов Д.В.

*ВСП "Харківський фаховий коледж харчової промисловості ХНТУСГ
Науковий керівник, викладач, Таранцова Т.В.*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ СУЧАСНОГО СТУДЕНТА

Актуальність проблеми здорового способу життя зумовлена такими суттєвими ознаками сучасного суспільства, як поширення комп'ютерних та інформаційно-комунікаційних технологій, що зменшують рухову активність сучасної молоді, сприяють її байдужості до власного здоров'я та фізичної культури. Ця негативна ситуація посилюється в умовах світової пандемії COVID-19. Ось чому, об'єктивна необхідність формування здорового способу життя сучасних здобувачів освіти.

У сучасному житті здоров'я - це не як відсутність хвороб, а як фізична, соціальна і психологічна гармонія людини, доброзичливі стосунки з іншими людьми, з природою й самим собою. Саме це трактування здоров'я стало базовим для сучасного розуміння феномену здорового способу життя студентів у межах еколого-валеологічної культури особистості; гуманістично центрованої моделі формування здорового способу життя, що декларують пріоритет гуманістичних цінностей, демократизму, гуманітаризації змісту освіти. Тобто таке трактування здорового способу життя відбувалося у напрямі гуманізації проблеми, у процесі відторгнення клініко-профілактичної парадигми здоров'я.

Аналіз дозволяє констатувати, що здоровий спосіб життя тлумачиться як особлива суспільна цінність; узагальнена, типова структура форм життєдіяльності людини; способи і форми діяльності, які спрямовані на збереження та зміцнення здоров'я; активність особистості, що узгоджує соціальне, психічне і фізичне життя людини; чинник оптимізації біологічних та психічних параметрів життєдіяльності.

Відтак, у нашому розумінні здоровий спосіб життя – це спосіб життя, спрямований на збереження та зміцнення здоров'я через діяльність, зорієнтовану на оздоровлення умов у всіх основних сферах життя, а саме: в освіті, праці, відпочинку, побуті, що сприяє гармонічному розвитку й самореалізації особистості. Проте ця дефініція викликає логічне запитання, чи може структура здорового способу життя бути універсальною для всіх людей? Відповідь потребує розгляду вікових особливостей суб'єктів здорового способу життя, якими у нашому дослідженні є студенти ЗВО.

Студент може характеризуватися у трьох аспектах: психологічному, соціальному й біологічному. У психологічному контексті студентство характеризується розвитком вищих психічних функцій, становленням всієї інтелектуальної системи та особистості загалом.

Біологічний аспект студентського віку зумовлений переважно спадковістю і вродженими задатками, але, у певній мірі може змінюватися й під впливом умов життя.

Студентському віку притаманні такі особливості, як завершення процесу зростання, розквіт організму, зміна рис самосвідомості, перебудова провідних пізнавальних процесів та властивостей особистості, зміна емоційно-вольового устрою життя, розвиток ціннісно-сислової сфери особистості.

Дворянова М.

Державний біотехнологічний університет

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ СТАТУСУ СУБ'ЄКТІВ ПРИВАТНОПРАВОВИХ ВІДНОСИН

Введення будь-якого терміна чи поняття є неможливим без дослідження процесу його становлення та розвитку задля подальшого розуміння його суті. А тим більше, якщо це стосується юридичної термінології. Правовий статус як самостійно визначена категорія в юриспруденції з'явилася відносно нещодавно, але введення та застосування цього терміна в законодавстві відбулося досить швидко. Проте процес розуміння і тлумачення поняття правового статусу не вичерпується часовими чи особистісними рамками, адже кожен окремий науковець чи то правознавець застосовує його з урахуванням власного праворозуміння. Виходячи з важливості правового статусу як окремої категорії не лише в теорії держави і права, але й у системі галузевих юридичних наук, питання його характеристики досі залишається одним із найважливіших і часто стає предметом дискусій та досліджень теоретиків права, державознавства, представників галузевих правових наук. Так, розвиток, еволюція, а також окремі аспекти поняття «правового статусу» досліджувалися такими науковцями як: С. С. Алексєєв, М. В. Вітрук, Л. Д. Воєводін, К. І. Козлова, С. А. Комаров, О. О. Кутафін, В. А. Кучинський, О. А. Лукашева, М. Н. Марченко, М. І. Матузов, В. І. Новосьолов, Д. М. Порфір'єв, Р. А. Ромашов, О. Ф. Скакун, Ю. М. Тодика, А. Ю. Якимов.

Зокрема, О. Ф. Скакун зазначає, що «до 60-х років ХХ ст. у вітчизняній юридичній науці правовий статус ототожнювався з правоздатністю. Мотивувалося це тим, що правовий статус і правоздатність виникають і припиняються у суб'єкта одночасно, що вони є однаковою мірою невідчужуваними». Р. А. Ромашов вважає, що «правовий статус – сукупність прав та обов'язків, які персоніфікують особу як учасника юридично значимих відносин»; «правове становище – сукупність факторів, визначаючих місце особи в правотворчому і правореалізаційному процесі; як складові елементи включає